

Нудьга без краю, серце гасне...

Павло Грабовський

Нудьга без краю, серце гасне;
Сном перекинулась весна,-
Її не знав я... літо красне
В тюрмі за нею промина.

Заліза вічні наді мною...
Гнітить мертвота... сум та сум...
Вагуча пітьма пеленою
Щораз ляга на скутий ум.

Та все любов'ю б'ються груди;
Бажав би віки працювать,
До миру кличучи, щоб люди
Людей спішили розкувать!